

Sygn. akt III KK 233/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k

w dniu 13 sierpnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od postanowienia Sądu Rejonowego w G.

z dnia 24 lutego 2014 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 maja 2011 roku, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 października 2011 roku, M. K. został skazany za czyn z art. 280 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zostało oskarżonemu warunkowo zawieszona na okres 5 lat próby, w którym oddano go pod dozór kuratora.

Ponieważ M. K. nie przebywał pod wskazanym przez siebie adresem i pomimo wysyłanych przez kuratora wezwań, nie udało się nawiązać z nim kontaktu, Sąd Rejonowy w G. na wniosek kuratora sądowego, postanowieniem z dnia 24 lutego 2014 roku, sygn. akt XIV K .../11, X Ko .../14 – w oparciu o art. 75 § 2 k.k. -

zarządził wobec M. K. wykonanie, orzeczonej wskazanym wyrokiem kary 2 lat pozbawienia wolności, uznając że skazany uchyla się od dozoru kuratora. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w I instancji, w dniu 28 marca 2014 roku.

W kasacji wywiezionej na korzyść skazanego w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny zarzucił zaskarżonemu postanowieniu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa wykonawczego, tj. art. 3 § 1 k.k.w. w zw. z art. 178 § 1 k.k.w. poprzez wydanie przez Sąd Rejonowy w G. postanowienia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy właściwym do jego wydania był Sąd Okręgowy w G., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

Powołując się na powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron z racji swej oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Na wstępie należy zauważyć, że ustawa z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 1431), zwana dalej także ustawą nowelizującą, z dniem 1 stycznia 2012 roku wprowadziła m. in. zmiany dotyczące właściwości sądów orzekających w postępowaniu wykonawczym. Należy jednocześnie zauważyć, że wykonywany w tej sprawie wyrok Sądu Okręgowego uprawomocnił się przed wejściem w życie tej ustawy. W związku z tym do analizowanej sytuacji procesowej znajdują zastosowanie przepisy przejściowe ustawy nowelizującej, a w szczególności jej art. 10 ust. 1, wprowadzający generalną zasadę stosowania przepisów w brzmieniu nadanym tą ustawą przy wykonywaniu orzeczeń, które stały się wykonalne przed dniem jej wejścia w życie. Odstępstwo od tej zasady przewiduje art. 11 ustawy nowelizującej, który w występującym układzie procesowym zakazuje stosowania przepisów o właściwości miejscowej sądu w postępowaniu wykonawczym, w brzmieniu nadanym tą ustawą.

Sąd Rejonowy w G. orzekając w tej sprawie w dniu 24 lutego 2014 r. nie dostrzegł, że przepis art. 178 § 1 k.k.w., w brzmieniu obowiązującym poprzednio, w myśl którego do zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonyj kary w stosunku do osoby skazanej przez sąd powszechny, pozostającej pod dozorem, właściwy był funkcjonalnie sąd rejonowy, w okręgu którego dozór był albo miał być wykonywany, z dniem 1 stycznia 2012 r. został zmieniony przez art. 1 ust. 79 ustawy nowelizującej, w ten sposób, że wyeliminowano z niego przepisy dot. właściwości. Oznacza to, że od daty wejścia w życie powołanej ustawy, zagadnienie właściwości funkcjonalnej sądu w sprawach zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonyj kary orzeczonej prawomocnie przed dniem 1 stycznia 2012 r. wobec skazanego pozostającego pod dozorem określa art. 3 § 1 k.k.w. zdanie pierwsze, przewidujący, że sąd który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy również w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2013 roku, sygn. akt III KK 406/12, OSNKW 2013/8/67 oraz z dnia z dnia 29 sierpnia 2012 r., II KK 211/12, Prok. i Pr.-wkł. 2013/2/15). Natomiast znowelizowany przepis art. 3 § 1 k.k.w. zdanie drugie nie znajduje tu zastosowania, ponieważ dotyczy właściwości miejscowej.

W realiach niniejszej sprawy M. K. został skazany w I instancji wyrokiem Sądu Okręgowego w G. W związku z tym stosownie do treści art. 3 § 1 k.k.w. zdanie pierwsze sądem właściwym do orzekania w przedmiocie zarządzenia skazanemu wykonania warunkowo zawieszonyj kary 2 lat pozbawienia wolności był sąd okręgowy, a nie sąd rejonowy. W konsekwencji doszło do sytuacji, w której sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, co stanowi uchybienie kwalifikowane jako bezwzględna przesłanka odwoławcza, określona w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. i skutkuje uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 537 § 2 k.p.k.).

